

Luka Bošković

GRAD SMOGA

Nekada magle pokrivala su gradove
 Svjetiljke na štapovima i oči sove
 Ispod vela rumenoga mjeseca
 Listove sveske drveta masline
 Haljine svilene komad tkanine
 Zakačen na rogove sivog zeca
 Graju vrana i zagonetke gavrana
 Ljudske noge korak u svijeta strana

Nekada su zore bile lanene i ružičaste
 Praskozorja krasila oblake bojom ljubičaste
 Tempere slikara uljanih pejzaža
 Pronalazile se pod kišom tiraža
 Zidovima pokrivenim očima i krilima
 Anđele prikaza, čuvara potopljenog lima
 Prsti zore rozog tena, dodiri magle lica plava
 Ostavljali su poljupce meke tijelu rijeke sliva

Današnjeg dana i vremena stoljeća sada
 Smogovi zarobiše vraćanje čovjekova daha
 Peckanje kože i kvašenje očiju brzo zavlada
 Ni krila labudova ne čuju se, ni lepeza maha
 Rosile su se vlati pšenice, rose se sada zjenice
 Mrazila se djetelina roza, mrzi se točak voza
 Ugljenisali se rogovci zeca, osušile maslini grane
 Pod jastukom sivila i jorganom zagušljivog kašlja
 Usnilo je svjetlo mjeseca, zatvorio se kljun vrane
 Haljina djeve se izvila, združili se krakovi rašlja

Tepale su zvijezde i tepali vjetrovi kanala
 Šaptali su imena listova i latica zala
 Izduženi jezik smoga kruti se i gmiže
 Dubine uha i obline oka njime liže

Taj smog gnusni, smog grozni
 Prodrao je i do riječi u prozi

NE SLUŠAJ VATRU KAD VRIŠTI

I
 Ne slušaj vatru kad vrišti
 U njoj gori ono spaljeno
 Zapaljeno da svijet sačuva

Ne slušaj vatru kad vrišti
 Ona izusti ono što
 Trebalo bi da šuti
 Ne slušaj vatru kad vrišti
 Samo ćeš ušima dati život
 Onome što treba umrijeti
 Da se svijet spasi i sačuva
 U plamen će baciti sve ono
 Što bez plamena žar pruža
 Svijet je suh i presušio
 Ne slušaj vatru kad vrišti
 Samo ćeš iskru prenijeti
 I sve ovo osušeno spaliti

II
 Spaljene riječi ne nestaju
 One se kao pepeo zasade
 One se kao siv dim izdižu
 Kasnije pokriju zemlju
 Kasnije postanu oblaci
 Iz zemlje izrastu šume
 Grane prođu kroz prozore
 Krošnje probiju plafone
 A korijenje polomi podove
 Spaljene riječi ne nestaju
 One se do neba izdižu
 I kasnije, mnogo kasnije
 Kišom na zemlju se vrate
 Pepeo zaliju i napoje
 A gradove, sela, ljude
 Kasnije ih spaljene riječi
 Sve potope

DODOLA

Sasušena zemlja praši se
 Prašina ljudska usta puni
 Vjetar nosi šta nađe se
 Bez pšenice, ječma i raži
 Vjetar donosi komadiće
 Smrvljene paljevine zrna

Smežurana djeva kože
 Raspuknute i gole

Kruto pokreće zglobove
Puca suha zemlja
Na dodir njenih tabana
Pucketaju i njena koljena
U oponašanju plesa srna

Pokriva se vlatima trave
Biljno krzno krasi pute
Linjaju se djeteline
Lavanda se prostire
Prikupljaju se želje čovjeka
Ubodom čičaka trna

Više se djeva ne vidi
Koža ne više smežurana
Ni raspukntua ni sasušena
Sakrivena zavjesom zelenila
Preko njenog krzna pa do čovjeka
Vjetar sada donosi prašinu oblaka

Ni sunca, ni zvijezda, ni mjeseca
Nema da pogled na putu zaustavi
Ni neba nema iznad tkana oblaka
Ne bijelih, ne sivih, već sasvim crnih
Ni rosa, ni kiša, već tisuće pljusaka
Možda može dažda za sušu vazda

Daždi li krv ili vino, svejedno
I prvo i drugo opija usta i usne
Jezike razveže i zube umrlja
S toga iskapi one oblake
Koje travnata Dodola dozva

TRIJUMF SMRTI NAD VREMENOM

Usamljena latica obješena
Krajičkom za stabljiku spojena
Ostala sama nakon ujeda Saturna

Starac otvorio usta glomazna
Zahvatio vlati i kose poljana
Lovce i pse lova jelena
Suze i jecaj uplakanih stijena
Grabež i metež zagljenih bršljena
Skromna lica mjesječevih mijena
Smijeh malih veselih hijena

Napuštene snove morskih pjena
Miris u ognju raspuknutog kestena
Vapaj utopljenog satirovog plijena
Kositar i molibden vjenčanog prstena
Otopljeni snijeg na krilima fena
Ton roga proslavljenog poena
Otisak nokta zvukovnog imena
Tišine nakon glasovitog spomena
Buku zabezeknutih baba opomena
Smiraj posljednjeg pomena

Ostala je samo latica ruže crne
Visi sa vrha malecne visine
Poslije smaka svijeta i opšteg pada
Drži se ona, samo ona opstaje sada
Ostala je samo latica crne ruže
O njenom kraju vječno priče kruže
Cvijet u stomaku Konačnog se vari
Izbaviti ga, pokušali su mornari
Sačuvati ga, pokušali su vladari
Obnoviti ga, pokušali su vidari
Ali samo je uspjelo jednoj cigari
Ukloniti laticu od halapljivih stvari
Usta zuba vremena su je promašili
Samo usne vremena su je okrznule

Nezasitog i nahranjenog starca
Otpuhao je krak povjetarca
Odnio nijemi otkucaj srca
Razbio trzaj mira vapnenca
Pokrio poljubac kamenca
Sakrio škljocaj katanca
Zavezao zagrljaj lanca
Prihvatio pad klanca
A da nije pala crne ruže latica